

PIENĒMTIE TEKSTI

P8_TA(2016)0227

Cilvēku tirdzniecības novēršana un apkarošana

Eiropas Parlamenta 2016. gada 12. maija rezolūcija par 2011. gada 5. aprīļa Direktīvas 2011/36/ES par cilvēku tirdzniecības novēršanu un apkarošanu un cietušo aizsardzību īstenošanu dzimumu līdztiesības aspektā (2015/2118(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienību (LES) 2. pantu un 3. panta 3. punkta otro daļu un Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 8., 79. un 83. pantu,
- ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 3., 5. un 23. pantu,
- ņemot vērā ANO 1979. gada Konvenciju par jebkādas sieviešu diskriminācijas izskaušanu (*CEDAW*), jo īpaši 6. pantu, kurā paredzēts apkarot jebkādu cilvēku tirdzniecību, kuras objekts ir sievietes, un sieviešu prostitūcijas izmantošanu,
- ņemot vērā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvenciju (ECTK),
- ņemot vērā 1948. gada Vispārējo cilvēktiesību deklarāciju,
- ņemot vērā ANO 1949. gada Konvenciju par cilvēku tirdzniecības un prostitūcijas izmantošanas no trešo personu puses novēršanu,
- ņemot vērā Pekinas deklarāciju un rīcības platformu, ko 1995. gada 15. septembrī pieņēma Ceturtajā pasaules sieviešu konferencē, kā arī vēlākos noslēguma dokumentus, ko pieņēma ANO speciālajās sesijās „Pekina +5” (2000), „Pekina +10” (2005) un „Pekina +15” (2010) un pārskatīšanas konferencē „Pekina +20”,
- ņemot vērā ANO Konvencijai pret transnacionālo organizēto noziedzību pievienoto Protokolu par cilvēku tirdzniecības, jo sevišķi tirdzniecības ar sievietēm un bērniem, novēršanu, apkarošanu un sodīšanu par to (2000), un jo īpaši tajā sniegto jēdziena „cilvēku tirdzniecība” definīciju, par kuru panākta starptautiska vienošanās,
- ņemot vērā ANO 1989. gada Konvenciju par bērna tiesībām un Konvencijas par bērna tiesībām Fakultatīvo protokolu par bērnu tirdzniecību, bērnu prostitūciju un bērnu pornogrāfiju, un Eiropas Parlamenta 2014. gada 27. novembra rezolūciju par ANO

Konvencijas par bērna tiesībām 25. gadskārtu¹,

- ņemot vērā Oviedo konvenciju par cilvēktiesībām un biomedicīnu,
- ņemot vērā Hāgas konvenciju par adopciju,
- ņemot vērā kopīgo ANO piezīmi par ES Direktīvu par cilvēku tirdzniecības novēršanu un apkaršanu un cietušo aizsardzību, kurā tiek prasīts, lai cilvēku tirdzniecības upuriem starptautiskā aizsardzība tiktu sniegta tādā veidā, ka tiek ievērots dzimumu aspekts,
- ņemot vērā SDO Konvenciju Nr. 29 par piespiedu darbu, kuras 2. pantā ir definēts piespiedu darbs,
- ņemot vērā Eiropas Padomes Konvenciju par cīņu pret cilvēku tirdzniecību un Eiropas Padomes ieteikumus šajā jomā,
- ņemot vērā Eiropas Padomes Konvenciju par vardarbības pret sievietēm un vardarbības ģimenē novēršanu un apkaršanu (Stambulas konvencija),
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2015. gada 25. novembra Regulu (ES) 2015/2219 par Eiropas Savienības Tiesībaizsardzības apmācības aģentūru (*CEPOL*) un ar ko aizstāj un atceļ Padomes Lēmumu 2005/681/TI²,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 25. oktobra Direktīvu 2012/29/ES, ar ko nosaka noziegumos cietušo tiesību, atbalsta un aizsardzības minimālos standartus un aizstāj Padomes Pamatlēmumu 2001/220/TI³,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 5. aprīļa Direktīvu 2011/36/ES par cilvēku tirdzniecības novēršanu un apkaršanu un cietušo aizsardzību, un ar kuru aizstāj Padomes Pamatlēmumu 2002/629/TI⁴,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 18. jūnija Direktīvu 2009/52/EK, ar ko nosaka minimālos standartus sankcijām un pasākumiem pret darba devējiem, kas nodarbina trešo valstu valstspiederīgos, kuri dalībvalstīs uzturas nelikumīgi⁵,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 16. decembra Direktīvu 2008/115/EK par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo⁶ atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi,
- ņemot vērā Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvu 2004/81/EK par uzturēšanās atļaujām, kas izdotas tādiem trešo valstu valstspiederīgajiem, kuri ir cilvēku tirdzniecības upuri vai bijuši iesaistīti darbībās, kas veicina nelegālo imigrāciju, kuri

¹ Pieņemtie teksti, P8_TA(2014)0070.

² OV L 319, 4.12.2015., 1. lpp.

³ OV L 315, 14.11.2012., 57. lpp.

⁴ OV L 101, 15.4.2011., 1. lpp.

⁵ OV L 168, 30.6.2009., 24. lpp.

⁶ OV L 348, 24.12.2008., 98. lpp.

- sadarbojas ar kompetentajām iestādēm¹,
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu „ES Stratēģija cilvēku tirdzniecības izskaušanai 2012.–2016. gadā” (COM(2012)0286),
 - ņemot vērā Komisijas dienestu darba dokumentu „Starpposma ziņojums par ES Stratēģijas cilvēku tirdzniecības izskaušanai īstenošanu” (SWD(2014)0318),
 - ņemot vērā Komisijas paziņojumu „Eiropas Drošības programma” (COM(2015)0185),
 - ņemot vērā Komisijas dienestu darba dokumentu „Stratēģiskā iesaiste dzimumu līdztiesības jomā 2016.–2019. gadam” (SWD(2015)0278),
 - ņemot vērā Eiropola ziņojumu par situāciju cilvēku tirdzniecības jomā ES (2016. gada februāris),
 - ņemot vērā *Eurostat* ziņojuma „Cilvēku tirdzniecība” 2015. gada redakciju,
 - ņemot vērā Parlamentārās izpētes pakalpojumu ģenerāldirektorāta izstrādāto Eiropas īstenošanas novērtējumu par Direktīvu 2011/36/ES,
 - ņemot vērā Komisijas 2016. gadā pasūtīto pētījumu par cilvēku tirdzniecības dzimumu dimensiju,
 - ņemot vērā 2014. gada 25. februāra rezolūciju ar ieteikumiem Komisijai par vardarbības pret sievietēm² apkarošanu,
 - ņemot vērā 2014. gada 26. februāra rezolūciju par seksuālo izmantošanu un prostitūciju un tās ietekmi uz dzimumu līdztiesību³,
 - ņemot vērā 2015. gada 9. jūnija rezolūciju par ES stratēģiju sievietēm un vīriešiem līdztiesībai laikposmam pēc 2015. gada⁴,
 - ņemot vērā Reglamenta 52. pantu,
 - ņemot vērā Sievietes tiesību un dzimumu līdztiesības komitejas ziņojumu un Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas atzinumu (A8-0144/2016),
- A. tā kā cilvēku tirdzniecība ir smags pamattiesību pārkāpums, kā tas ir noteikts ES Pamattiesību hartas 5. panta 3. punktā, kā arī cietušā personas cilvēka cieņas un fiziskās un psiholoģiskās integritātes pārkāpums, kas rada nopietnu kaitējumu, kurš viņus bieži ietekmē visu atlikušo dzīvi, kā arī nopietns galvenokārt organizētās noziedzības veids, uz kuru motivē augsts pieprasījums un peļņa, kas tiek lēsta apmēram USD 150 miljardu vērtībā gadā⁵, un kurš grauj tiesiskumu; tā kā tiesību aktu atšķirības dalībvalstu starpā ievērojami atvieglo organizētās noziedzības darbību veikšanu, joprojām pastāv pārāk zems risks tikt pakļautiem kriminālvajāšanai un sankcijas, kas paredzētas, lai atturētu no

¹ OV L 261, 6.8.2004., 19. lpp.

² Pieņemtie teksti, P7_TA(2014)0126.

³ Pieņemtie teksti, P7_TA(2014)0162.

⁴ Pieņemtie teksti, P8_TA(2015)0218.

⁵ SDO aplēses, 2014, „*Profits and poverty the economics of forced labour*” (Piespiedu darba ekonomikas peļņa un nabadzība).

šiem noziegumiem, nav adekvātas salīdzinājumā ar potenciāli augsto peļņu;

- B. tā kā Direktīvas 2011/36/ES 2. pantā kā cilvēku tirdzniecība ir definēta izmantošanas nolūkā izdarīta personu vervēšana, pārvadāšana, nodošana, izmitināšana vai saņemšana, tostarp kontroles pār minētajām personām maiņa vai nodošana, izmantojot draudus vai spēku, vai citā veidā piespiežot, aizvedot ar viltu, krāpjot, maldinot, ļaunprātīgi izmantojot varu vai personas neaizsargātības stāvokli vai dodot vai saņemot materiāla vai citāda rakstura labumus, lai panāktu tās personas piekrišanu, kura kontrolē citu personu; tā kā izmantošana ietver vismaz personu iesaistīšanu prostitūcijā vai citus seksuālās izmantošanas veidus, piespiešanu veikt darbu vai sniegt pakalpojumus, tostarp ubagošanu, turēšanu verdzībā vai darbības, kas līdzinās turēšanai verdzībā, kalpībā, izmantošanu noziedzīgās darbībās vai orgānu izņemšanu;
- C. tā kā cilvēku tirdzniecībai ir daudz dažādu veidu un cilvēku tirdzniecības upuri ir dažādās likumīgās un nelikumīgās darbībās, tostarp arī (bet ne tikai) lauksaimniecībā, pārtikas apstrādē, seksuālo pakalpojumu jomā, mājsaimniecību darbā, ražošanā, aprūpē, uzkopšanā, cita veida darbā (jo īpaši pakalpojumu nozarē), ubagošanā, noziedzīgās darbībās, piespiedu laulībā, bērnu seksuālā izmantošanā tiešsaistē, nelikumīgā adopcijā un cilvēku orgānu tirdzniecībā;
- D. tā kā kopīgajā ANO piezīmē par ES direktīvu — uz cilvēktiesībām balstīta pieeja (2011. gads) ir norādīts uz vairāku ANO aģentūru minēto, ka ir jāatzīst fakts, ka pastāv vīriešu un sieviešu tirdzniecība, un ir jārisina sieviešu un vīriešu līdzīgā un atšķirīgā pieredze saistībā ar neaizsargātību un pārkāpumiem;
- E. tā kā pašreizējā bēgļu krīze ir demonstrējusi, ka trūkst pienācīgu rīku Eiropas līmenī, lai kopīgi cīnītos pret cilvēku tirdzniecību, jo īpaši, kad tās mērķis ir sieviešu un bērnu seksuāla izmantošana;
- F. tā kā unificētās pieejas stratēģija nav efektīva un tā kā dažādajiem cilvēku tirdzniecības veidiem, piemēram, cilvēku tirdzniecībai seksuālas izmantošanas nolūkā, cilvēku tirdzniecībai darbaspēka ekspluatācijas nolūkā un cilvēku tirdzniecībai ar bērniem, ir jāpievēršas ar specifiskiem un piemērotiem politikas pasākumiem;
- G. tā kā Direktīva 2011/36/ES (turpmāk — Direktīva) būtu jāuzteic par tās pieeju, kuras centrā ir cilvēktiesības un cietušie un saskaņā ar kuru cilvēku tirdzniecības upuriem ir tiesības uz noteiktām tiesībām un pakalpojumiem saskaņā ar starptautiskajām tiesībām neatkarīgi no viņu vēlmes un spējas piedalīties kriminālprocesā (saskaņā ar Direktīvas 11.3 pantu);
- H. tā kā ir jānoteic, ka visi atbalsta pakalpojumi cilvēku tirdzniecības upuriem ir patiešām bez nosacījumiem, un jānodrošina, lai nebūtu tālākas viktimizācijas;
- I. tā kā, no vienas puses, cilvēku tirdzniecība ir globālas ekonomiskas un sociālas nevienlīdzības rezultāts un, no otras puses, to vēl vairāk pasliktina sieviešu un vīriešu sociālā, izglītības un apmācības nevienlīdzība;
- J. tā kā jaunākie statistikas dati rāda, ka lielākā daļa cilvēku tirdzniecības upuru ir sievietes; tā kā dzimums pats par sevi nav iemesls neaizsargātībai un ir daudzi faktori, kas veicina sieviešu un meiteņu neaizsargātības veidošanos, tostarp nabadzība, sociālā atstumtība, seksisms un diskriminācija;

- K. tā kā 80 % no reģistrētajām cietušajām personām ir sievietes un meitenes¹, un to var daļēji pamatot ar strukturālu vardarbību un diskrimināciju pret sievietēm un meitenēm;
- L. tā kā pieprasījums pēc sievietēm, meitenēm, vīriešiem un zēniem prostitūcijā ir izšķirīgs pamudinājums nodarboties ar cilvēku tirdzniecību seksuālai izmantošanai; tā kā pieprasījums pēc lēta darbspēka un nespēja ievērot darba tiesības ir pamudinājums nodarboties ar cilvēku tirdzniecību darbspēka izmantošanas nolūkos;
- M. tā kā sabiedrības iecietība pret dzimumu nevienlīdzību un vardarbību pret sievietēm un meitenēm un tas, ka sabiedrībai trūkst informētības par jautājumiem saistībā ar cilvēku tirdzniecību rada konstantu pieļaujošu vidi cilvēku tirdzniecībai;
- N. tā kā tie prostitūcijas veidi, kuros visbiežāk sastopami cilvēku tirdzniecības upuri, piemēram, ielu prostitūcija, ir samazinājušies tajās valstīs, kurās noteikta kriminālatbildība par seksuālu pakalpojumu iegādāšanos un darbībām, kas nes peļņu no citu cilvēku iesaistīšanas prostitūcijā;
- O. tā kā cilvēku tirdzniecība ar sievietēm, meitenēm, vīriešiem un zēniem seksuālai izmantošanai ir samazinājusies valstīs, kas par kriminālnozieģumu noteikušas pieprasījumu, tostarp gan sutenerismu, gan seksuālo pakalpojumu pirkšanu;
- P. tā kā nesamērīga daļa cilvēku tirdzniecībā cietušo personu ir minoritāšu un migrantu grupas, piemēram, romi, jo tās ir sociāli un ekonomiski atstumtas;
- Q. tā kā dzimumspecifiskas prasības un diskriminācija ir kaitējoši ikvienam, bet vīrieši ir mazāk gatavi atzīt, ka ir kļuvuši par izmantošanas upuriem;
- R. tā kā ekonomisko un sociālo iespēju nodrošināšana sievietēm un minoritāšu grupām samazinātu to neaizsargātību pret kļūšanu par cilvēku tirdzniecībā cietušajiem;
- S. tā kā cietušo apzināšana joprojām ir problemātiska un tā kā nolūkā palīdzēt cilvēku tirdzniecībā cietušajiem, kā arī ierosināt lietu un sodīt cilvēku tirgotājus, ir jānostiprina atbalsts cietušajiem un viņu aizsardzība, tostarp cietušās personas tiesības likumīgi dzīvot un strādāt tajā dalībvalstī, uz kuru tā tikusi pārdota, un ir jāuzlabo tiesu iestāžu un kompensācijas pieejamība cietušajiem;
- T. tā kā aptuveni 16 %² reģistrēto personu, kas cietušas no cilvēku tirdzniecības, ir bērni un līdz 13 %³ — meitenes, un tā kā šīs grupas ir īpaši neaizsargātas, turklāt bērniem tiek nodarīts smags un ilgstošs fiziskais, psiholoģiskais un emocionālais kaitējums;
- U. tā kā 70 % atklāto cilvēku tirdzniecības upuru un 70 % aizdomās turēto tirgotāju Eiropas Savienībā ir ES pilsoņi un visvairāk tiek ziņots par seksuālas izmantošanas nolūkā kļuvušiem upuriem, kas ir sieviešu dzimuma ES pilsoņi no Centrāleiropas un Austrumeiropas⁴; tā kā ir jāņem vērā statistikas dati, izstrādājot identifikācijas sistēmas, lai labāk identificētu visus cilvēku tirdzniecības upurus;
- V. tā kā lielākā daļā reģistrēto cietušo personu ir sievietes un meitenes, kuras cilvēku tirdzniecībā ir cietušas no seksuālas izmantošanas, kopā veidojot līdz 95 % no to

¹ Eurostat ziņojums „Cilvēku tirdzniecība”, 2015. gada redakcija.

² Turpat.

³ Turpat.

⁴ Eiropola ziņojums: „Cilvēku tirdzniecība ES” (2016. gada februāris).

personu skaita, kas cilvēku tirdzniecībā cieš no seksuālās izmantošanas¹; tā kā cilvēku tirdzniecība ir vardarbības pret sievietēm un meitenēm veids;

- W. tā kā cilvēku tirdzniecība ir kompleksa pārnacionāla parādība, pret ko var efektīvi cīnīties tikai tad, ja ES iestādes un dalībvalstis kopīgi darbojas koordinētā veidā, lai novērstu, ka noziedzīgas grupas un personas izvēlas labvēlīgāku tiesu, bet uzmanības centrā liekot potenciālo un faktisko upuru identificēšanu un aizsardzību ar integrētu starpnozaru perspektīvu; tā kā pastāv skaidra izšķirība starp cilvēku tirdzniecību un cilvēku kontrabandu, bet īpaša uzmanība būtu jāvelta patvēruma meklētājiem, bēgļiem, migrantiem un citām neaizsargātām grupām, jo īpaši bērniem, nepavadītiem nepilngadīgajiem un sievietēm, jo viņi saskaras ar daudzkārtēju risku un ir īpaši neaizsargāti pret izmantošanu un tālāku viktimizāciju;
- X. tā kā cilvēku tirdzniecību bieži uztver kā tādu, ko veic tikai organizētas noziedzīgas grupas, bet patiesībā to var veikt arī upura ģimenes locekļi, draugi, radnieki, romantisko attiecību partneri un vienkārši darba devēji;
- Y. tā kā lielākā daļa (70 %) aizdomās turēto, kriminālvajāto un notiesāto cilvēku tirgotāju ir vīrieši, tomēr sieviešu dzimuma pārkāpēju veidotais mazākuma skaits ir ievērojams (29 %) un viņām var būt nozīmīga loma cilvēku tirdzniecības procesā², jo īpaši bērnu tirdzniecības gadījumā;
- Z. tā kā jebkuriem tiesību aktiem par cīņu pret cilvēku tirdzniecību, lai tie varētu būt efektīvi, ir jāseko skaidrai kultūras pārmaiņai no nesodāmības kultūras uz nulles iecietības pret cilvēku tirdzniecību kultūru;
- AA. tā kā upuriem bieži trūkst informācijas par savām tiesībām un par to, kā tās efektīvi īstenot;
- AB. tā kā cilvēku tirdzniecība kā koncepcija ir atšķirīga no verdzības un plašākām diskusijām par izmantošanu; tā kā ne visi izmantošanas veidi būtu kvalificējami kā cilvēku tirdzniecība;

Vispārējs to pasākumu novērtējums, kuri direktīvas īstenošanā ir veikti saistībā ar cilvēku tirdzniecības dzimumu dimensiju

1. norāda, ka Direktīva 2011/36/ES bija jātransponē dalībvalstu tiesību aktos līdz 2013. gada 6. aprīlim un ka visas dalībvalstis, izņemot vienu, ir paziņojušas Komisijai par šīs direktīvas transponēšanu valsts tiesību aktos;
2. aicina dalībvalstis paātrināt Direktīvas 2011/36/ES par cilvēku tirdzniecības novēršanu un apkarošanu un cietušo aizsardzību pilnīgu un pareizu izpildi;
3. uzsver, ka ES tiesiskais regulējums un politiskais satvars atzīst, ka cilvēku tirdzniecība ir parādība, ko raksturo dzimumu aspekts, un aicina dalībvalstis pieņemt dzimumspecifiskus pasākumus³; atgādina, ka direktīvas 1. pantā ir uzsvērts, ka attiecībā uz cilvēku tirdzniecību ir nepieciešams ņemt vērā dzimumu aspektu; uzsver, ka sieviešu un vīriešu, meiteņu un zēnu neaizsargātība atšķiras un viņu tirdzniecība bieži notiek

¹ Eurostat 2015. gada ziņojums.

² Turpat.

³ „Starpposma ziņojums par to, kā piemēro ES stratēģiju cilvēku tirdzniecības izskaušanai” SWD(2014)0318, 9. lpp.

atšķirīgos nolūkos, tādēļ preventīvie, palīdzības un atbalsta pasākumi ir jāpielāgo dzimumam; turklāt norāda, ka ES stratēģija identificē vardarbību pret sievietēm un dzimumu nelīdztiesību kā vienus no pamatcēloņiem, kas izraisa cilvēku tirdzniecību, un izklāsta virkni pasākumu, ar kuriem pievērsties cilvēku tirdzniecības dzimuma aspektam;

4. norāda, ka Komisijai saistībā ar direktīvas īstenošanas dažādajiem aspektiem ir jāpublicē vairāki ziņojumi; pauž nopietnas bažas par iespējamību, ka šie ziņojumi tiks iesniegti novēloti, tādējādi raidot satraucošu signālu par īstenošanas prioritātēm; aicina Komisiju izpildīt ziņošanas pienākumus un ievērot direktīvā noteikto grafiku;
5. atgādina par Komisijas pienākumu saskaņā ar Direktīvas 2011/36/ES 23. panta 1. punktu 2015. gada aprīlī iesniegt ziņojumu Parlamentam un Padomei, izvērtējot, cik lielā mērā dalībvalstis veikušas pasākumus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šo direktīvu; uzsver, ka šis ziņošanas pienākums nav izpildīts saskaņā ar grafiku;
6. uzsver, ka, īstenojot ES tiesību aktus cilvēku tirdzniecības apkarošanas jomā, dzimumu dimensija ir pastāvīgi jāuzrauga, un mudina Komisiju turpināt to uzraudzīt savos novērtējumos par to, kā dalībvalstis ievēro un īsteno direktīvu;
7. uzteic ES koordinatora cilvēku tirdzniecības apkarošanas jomā paveikto darbu, papildinot zināšanas un pierādījumus par dažādiem cilvēku tirdzniecības aspektiem, tostarp pētot dzimumu dimensiju un bērnu īpašo neaizsargātību; tomēr uzskata, ka ES koordinatora cilvēku tirdzniecības apkarošanas jomā pilnvaras varētu paplašināt, lai ES straujāk reaģētu uz cilvēku tirdzniecības problēmu;
8. pauž nožēlu, ka dalībvalstu tiesībsargājošās iestādes neizmanto pilnībā iespējas palielināt informācijas apmaiņu ar Eiropolu, lai varētu veidot saiknes starp izmeklēšanām dažādās dalībvalstīs un gūt plašāku izlūkošanas ieskatu par bīstamākajiem organizētās noziedzības tīkliem, kas darbojas Eiropas Savienībā;
9. atzinīgi vērtē to, ka Komisija ir izveidojusi pret cilvēku tirdzniecību vērstu vietni, kura satur datu bāzi par projektiem, kas finansēti no ES līdzekļiem Eiropas Savienībā un citur, aktualizētu informāciju par ES juridiskajiem un politiskajiem instrumentiem, pasākumiem cilvēku tirdzniecības apkarošanai Eiropas Savienībā, finansēšanas iespējām un ES iniciatīvām;
10. uzsver, cik svarīga ir skaidra, konsekventa informācija cietušajiem un darbiniekiem, kuri var nonākt saskarsmē ar cietušajiem, drošības spēkiem, tiesu iestādēm, policijai un sociālajiem dienestiem, tostarp informācija par tiesībām attiecībā uz neatliekamo palīdzību, medicīnisko aprūpi un veselības aprūpi, uzturēšanās atļaujām, darba tiesībām, tiesu pieejamību un tiesībām uz advokātu, tiesību aizsardzības iespējām, specifiskajām bērnu tiesībām, utt.;
11. uzsver, ka ir arī svarīgi pievērst lielāku uzmanību darba tirgus starpniekiem, līgumslēdzējiem un apakšlīgumu slēdzējiem, un nodarbinātības aģentūrām, it īpaši paaugstināta riska nozarēs, lai novērstu cilvēku tirdzniecību, jo īpaši darbaspēka ekspluatācijas nolūkiem, bet arī seksuālas izmantošanas nolūkiem, kas slēpjas aiz viltus līgumiem par pakalpojumiem viesnīcu un ēdināšanas nozarē un ķermeņa kopšanas pakalpojumiem;
12. uzsver, ka ES tiesiskais regulējums un politiskais satvars cilvēku tirdzniecības

apkaršanas jomā apvieno iekšējo un ārējo dimensiju, atzīstot, ka rīcība cīņā pret cilvēku tirdzniecību, kas ir smags cilvēktiesību pārkāpums, ir skaidrs ES ārējās darbības mērķis; tāpat arī uzsver, ka valstis ārpus ES bieži vien ir izcelsmes un tranzīta valstis attiecībā uz cilvēku tirdzniecību ES iekšienē un ka cilvēku tirdzniecība kā nelegāla pārrobežu darbība ir svarīga joma, attiecībā uz kuras apkaršanu sadarboties ar ārpuskopienas valstīm; šajā sakarībā atzinīgi vērtē to, ka pēc Padomes lūguma Komisija un Eiropas Ārējās darbības dienests ir izveidojuši informācijas kopumu par darbībām, kas veiktas, lai cīnītos pret cilvēku tirdzniecību prioritārās valstīs un reģionos, kā arī sarakstu ar rīkiem un instrumentiem, kas pieejami ES un dalībvalstīm, tostarp ārējās politikas jomām, kas nodarbojas ar cilvēku tirdzniecības problēmu, un projektiem, ko šajā jomā finansē no ES un dalībvalstu līdzekļiem; aicina dalībvalstis sadarboties ar Komisiju un EĀDD, lai apkarotu cilvēku tirdzniecību;

13. uzskata, ka patvēruma meklētāji, bēgļi un migranti ir īpaši neaizsargāti pret cilvēku tirdzniecību un ka īpaša uzmanība būtu jāpievērš sievietēm, bērnu un citu neaizsargātu grupu cilvēku tirdzniecības problēmai; aicina Komisiju un dalībvalstis izpētīt saikni starp pieaugošo bēgļu skaitu, kas ierodas, un cilvēku tirdzniecību; aicina dalībvalstis uzlabot sadarbību, tostarp karstajos punktos, nolūkā identificēt potenciāli cietušās personas un cīņā pret cilvēku tirgotājiem un kontrabandistiem izmantot visus līdzekļus, tostarp uzlabojot datu vākšanu un nodrošinot pastāvošo aizsardzības standartu ievērošanu; atgādina par to, kāda loma ir ES aģentūrām un tīkliem cietušo agrīnā apzināšanā uz ES robežām un cīņā pret cilvēku tirdzniecību, un šajā sakarā uzsver ciešākas sadarbības nepieciešamību starp Eiropolu, *Eurojust*, valstu iestādēm un trešām valstīm, un izmantojot *ECRIS*; prasa piešķirt lielākus resursus tieslietu un iekšlietu aģentūrām, lai dotu iespēju pieņemt darbā dzimumu vienlīdzības jomā apmācītus aģentūru darbiniekus, jo īpaši tajās dalībvalstīs, kas saskaras ar jauktām migrācijas plūsmām pieaugošā apmērā; uzsver, ka jaunā „karsto punktu” pieeja, kas izklāstīta Programmā migrācijas jomā, nebūtu jāattiecinā tikai uz ātru apstrādi un neizskatīto lietu skaitu samazināšanu, bet tajā būtu jāietver arī samērīga pret cilvēku tirdzniecību vērsta komponente, ar kuru efektīvi ziņot par potenciālajiem cietušajiem;
14. aicina dalībvalstis kritiski novērtēt to, kā tās veic bēgļu reģistrāciju, kā arī novērtēt attiecīgos dienestus un aprūpes struktūras, jo šī personu grupa, īpaši nepavadīti nepilngadīgie, ir ļoti neaizsargāti pret noziedzīgiem grupējumiem, kuri varētu viņus izmantot, un attiecīgi pret cilvēku tirdzniecību;
15. uzskata, ka lielāka uzmanība būtu jāpievērš transpersonu stāvoklim, kuras savas dzimumidentitātes dēļ nereti tiek diskriminētas, stigmatizētas un piedzīvo vardarbības draudus; uzskata, ka transpersonas būtu jāuzskata par mazaizsargātu grupu, jo šie cilvēki ir pakļauti sevišķi lielam riskam nonākt cilvēku tirgotāju valgos; uzskata, ka dalībvalstīm, veicot atsevišķus riska novērtējumus, būtu jāņem vērā šis neaizsargātības faktors, lai nodrošinātu, ka cilvēku tirdzniecībā cietušajiem tiek sniegta pienācīga aizsardzība un aprūpe; aicina dalībvalstis amatpersonām, kas varētu nonākt saskarē ar cilvēku tirdzniecībā cietušajiem vai potenciāli cietušajiem, sniegt adekvātu apmācību par cietušo transpersonu īpašo situāciju, lai šos cilvēkus varētu identificēt proaktīvāk un lai palīdzības pakalpojumus pielāgotu viņu vajadzībām;

Dzimumu perspektīva cilvēku tirdzniecības novēršanā

16. uzsver, ka saskaņā ar Direktīvas 11. pantu dalībvalstīm ir pienākums izveidot mehānismus, kas ļautu savlaicīgi identificēt un atbalstīt cietušos, kā arī tiem palīdzēt, sadarbojoties ar attiecīgajām atbalsta organizācijām; uzsver, ka ir nepieciešama pieeja,

kas pamatojas uz četrām galvenajām stratēģijām: novēršanu, saukšanu pie kriminālatbildības, cietušo aizsardzību un daudzlīmeņu partnerību;

17. aicina dalībvalstis izskaust nesodāmību, noteikt, ka cilvēku tirdzniecība ir noziedzīga darbība, un nodrošināt, ka likumpārkāpēji tiek saukti pie atbildības un sankcijas tiek palielinātas; tāpēc mudina dalībvalstis ratificēt visus attiecīgos starptautiskos dokumentus, nolīgumus un juridiskās saistības, ar ko efektīvāk, koordinētāk un saskaņotāk varēs cīnīties pret cilvēku tirdzniecību, tostarp aicina ratificēt Eiropas Padomes Konvenciju par cīņu pret cilvēku tirdzniecību;
18. prasa īstenot konsekventu pieeju kriminālvajāšanai saistībā ar cilvēku tirdzniecību un prasa dalībvalstīm paātrināt veikto izmeklēšanu un kriminālvajāšanu; šajā ziņā prasa dalībvalstīm uzlabot pārrobežu sadarbību, kā arī sadarbību ar attiecīgajām ES aģentūrām;
19. atgādina, ka sievietes un bērnus var piespiest nodarboties ar seksu apmaiņā pret aizsardzību, lai izdzīvotu, tiktu tālāk migrācijas ceļā un nodrošinātu pamatiztikas līdzekļus; uzsver, ka sievietes un bērnus, kas iesaistās dzimumattiecībās izdzīvošanas nolūkā, neuzskata par cilvēku tirdzniecības upuriem un tādējādi viņi nevar saņemt nepieciešamo palīdzību;
20. uzsver, ka, lai novērstu cilvēku tirdzniecību un cilvēku kontrabandu, ir svarīgi radīt drošas legālās migrācijas iespējas sievietēm un bērniem (piemēram, humanitārās vīzas); norāda, ka ir arī svarīgi, lai galamērķa valstīs tiktu nodrošināts, ka sievietēm migrantēm, kurām ir piešķirtas galamērķa valstīs likumīgas uzturēšanās tiesības, būtu pieejama valodu mācīšanās un citi sociālās integrācijas, izglītības un apmācības līdzekļi, jo īpaši, lai viņas spētu izmantot savas pilsoniskās tiesības;
21. aicina dalībvalstis izmantot pienācīgi strukturētas cietušo iztaujāšanas metodes, lai palīdzētu sasniegt precīzu notikumu rekonstrukciju, tajā pašā laikā neizdarot psiholoģisku spiedienu uz cietušajiem, kuri tā jau ir nobijušies un apmulsuši;
22. uzsver, ka visiem cilvēku tirdzniecības apkaršanas centieniem ir jāpanāk līdzsvars starp koncentrēšanos uz kriminālvajāšanu un atbildību aizsargāt cietušos; uzsver, ka cietušo atbalstīšanai ir būtiska nozīme cilvēku tirdzniecības novēršanā, jo cietušie, kas saņem labu atbalstu, spēj labāk izveseļoties no piedzīvotās traumas, palīdzēt likumpārkāpēju saukšanā pie kriminālatbildības, novēršanas programmu sagatavošanā un politikas veidošanā, kā arī izvairīties no atkārtotas kļūšanas par cilvēku tirdzniecības upuriem;
23. uzsver, ka internetam ir būtiska koma kā videi, kas cilvēku tirdzniecības noziegumus ļauj izdarīt vieglāk, tādējādi tas vēl vairāk sarežģī problēmas cīņā ar šo nopietno organizētās noziedzības veidu; nosoda to, ka internets arvien vairāk tiek izmantots upuru vervēšanai gan Eiropas Savienībā, gan ārpus tās, ievietojot nepatīkus darba piedāvājumus, reklamējot pakalpojumus, ko sniedz izmantotie upuri, un informācijas apmaiņai starp noziedzīgiem tīkliem; aicina dalībvalstis nodrošināt, ka to attiecīgajā cilvēku tirdzniecības apkaršanas politikā tas tiek ņemts vērā un ka tiesībaizsardzības iestādēm, kas nodarbojas ar kibertechnoloģiju jautājumiem, ir nepieciešamās zināšanas par dzimumu perspektīvu, lai novērstu un efektīvi cīnītos pret visiem šā nozieguma veidiem, jo īpaši attiecībā uz cilvēku tirdzniecību seksuālas izmantošanas nolūkā; uzsver, ka jaunās tehnoloģijas, sociālie plašsaziņas līdzekļi un internets arī būtu jāizmanto, lai izplatītu labu praksi cīņā pret cilvēku tirdzniecību un vairotu informētību

un brīdinātu potenciālos upurus par cilvēku tirdzniecības risku; šajā saistībā aicina Komisiju izpētīt interneta turpmāko lomu cilvēku tirdzniecībā un pienācīgi informēt Parlamentu;

24. pauž nožēlu par to, ka upuru identificēšana joprojām ir viens no sarežģītākajiem un nepilnīgākajiem īstenošanas aspektiem, taču uzsver, ka tas nemazina dalībvalstu atbildību aizsargāt šīs neaizsargātās personas; uzsver, ka nozieguma piespiedu un maldinošā rakstura dēļ cietušie, iespējams, var neapzināties savu neaizsargātību; uzsver, ka darbības, kuras cilvēku tirdzniecības upuri ir spiesti veikt, dažās dalībvalstīs ir noziedzīgi nodarījumi, kas dažos gadījumos pasliktina uzticēšanos starp cietušo un iestādēm; atzīmē, ka Direktīvā 2011/36/ES ir aizliegts piemērot sodu cilvēku tirdzniecībā cietušajiem; aicina dalībvalstis īstenot Direktīvas 2011/36/ES 11.–17. pantu par cilvēku tirdzniecībā cietušo aizsardzību un atbalstīšanu ar dzimumspecifisku pieeju (jo īpaši palielinot cietušajiem paredzēto patversmju skaitu un nostiprinot programmas cietušo reintegrācijai sabiedrībā), kā arī pilnībā īstenot Direktīvu 2012/29/ES, ar ko nosaka noziegumos cietušo tiesību, atbalsta un aizsardzības minimālos standartus, lai nodrošinātu cilvēku tirdzniecības upuriem pienācīgu atbalstu un palīdzību, tostarp saistībā ar tiesībām uzturēties un piekļūt darba tirgum dalībvalstī, kurā attiecīgā persona ir cietusi no cilvēku tirdzniecības; uzsver, ka šiem nosacījumiem nevajadzētu būt atkarīgiem no tā, vai cietušie ir iesnieguši apsūdzības un vai viņi sadarbojas kriminālizmeklēšanā; aicina Komisiju nostiprināt paraugprakses apmaiņu cietušo aizsardzības jomā;
25. uzsver, ka nevalstiskās organizācijas (NVO) un personas, kuru darbs ir aizsargāt un palīdzēt cilvēku tirdzniecībā cietušajiem, nebūtu jāsauc pie atbildības par kādiem pārkāpumiem;
26. stingri kritizē faktu, ka cilvēku tirdzniecībai pakļautu personu pakalpojumu izmantošana joprojām nav kriminālpārkāpums visās dalībvalstīs, bet atzīst, ka tiesā ir grūti pierādīt apzinātu izmantošanu, un uzskata, ka svarīgs solis šā nozieguma nopietnības atzīšanā būtu reāla satvara nodrošināšana cilvēku tirdzniecības novēršanai un nesodāmības kultūras apturēšanai;
27. aicina dalībvalstis noteikt bargu kriminālsodu par noziegumiem, kas saistīti ar cilvēku tirdzniecību, mūsdienu verdzību un ekspluatāciju; un aicina par kriminālpārkāpumu noteikt cilvēku tirdzniecībā cietušo pakalpojumu tīšu izmantošanu, tostarp cilvēku tirdzniecībā cietušo vai citu personu iesaistīšanu prostitūcijā vai citos seksuālās izmantošanas veidos, piespiedu darbu vai pakalpojumu sniegšanu, tostarp ubagošanu, turēšanu verdzībā vai darbības, kas līdzinās turēšanai verdzībā, kalpību, izmantošanu noziedzīgās darbībās vai orgānu izņemšanu; norāda uz mazo kriminālvajāšanu un apsūdzību skaitu par cilvēku tirdzniecības noziegumiem valsts līmenī;
28. atzīmē, ka cietušie galvenokārt tiek reģistrēti, balstoties uz policijas sniegto informāciju, un norāda, ka ir vajadzīgi pietiekami cilvēkresursi un finanšu līdzekļi, tostarp mērķtiecīgas un specializētas mācības tiesībaizsardzības iestādēm, un labāks dzimumu līdzsvars darbinieku vidū; uzsver, ka dažās dalībvalstīs cilvēku tirdzniecības upuru reģistrācijā, izmantojot cietumus un aizturēšanas iestādes, ir atklājušās nepilnības sistēmā, kā arī iesaistīto speciālistu zināšanās; uzstāj, ka ES dalībvalstīm ir efektīvi jāpiemēro tiesību akti, lai apkarotu cilvēku tirdzniecību, un arī uzsver, ka, lai uzlabotu cietušo personu identifikāciju un palielinātu izpratni par cilvēku tirdzniecības izsmalcinātajām metodēm, krimināltiesību sistēmai būtu vairāk jākoncentrē uzmanība uz ekspluatācijas dinamiku un tiesību aktu piemērošanu; šajā sakarībā norāda, ka

saskaņā ar Regulu (ES) 2015/2219 *CEPOL* būtu jāveicina kopīga cieņa un izpratne par pamattiesībām tiesībaizsardzības jomā, tostarp par cietušo tiesībām, atbalstu un aizsardzību;

29. prasa piešķirt lielāku prioritāti un resursus Eiropalam un valstu policijas spēkiem kriminālvajāšanas sākšanai pret personām, kas veicina cilvēku tirdzniecību, īpašu uzmanību pievēršot policijas spēku un plašas sabiedrības izpratnes veidošanai par jauniem cilvēku tirdzniecības veidiem;
30. aicina Eiropolu un dalībvalstis nostiprināt pasākumus vervētāju apkarošanai, vai nu īstenojot proaktīvu pieeju, vai reaģējot uz cietušā liecībām, kā noteikts Direktīvas 2011/36/ES 9. pantā; uzsver, ka vervētāji izmanto dažādus kanālus, tostarp jo īpaši sociālos tīklus un tīmekļa vietnes (vervēšanas aģentūras tiešsaistē); aicina Komisiju saistībā ar cīņu pret cilvēku tirdzniecību paplašināt pilnvaras, kādas piešķirtas Eiropola ES vienībai ziņošanai par interneta saturu (*IRU*);
31. aicina Komisiju novērtēt dalībvalstu un Eiropola sadarbības efektivitāti cilvēku tirdzniecības apkarošanas jomā; uzsver, ka ir svarīga sistemātiska datu apmaiņa un saņemšana no visām dalībvalstīm, kā arī šajā nolūkā izmantotās Eiropas datubāzes, tostarp Eiropola datubāzes *Focal Point Phoenix* un *Focal Point Twins*; uzsver, ka robežsargiem un krasta apsardzei ir nepieciešama piekļuve Eiropola datubāzēm;
32. norāda, ka cietušie izmantošanu piedzīvo atšķirīgi un ka identificēšanas metode, kurā tiek izmantots rādītāju kontrolesaraksts, var kavēt oficiālu identificēšanu, tādējādi ietekmējot cietušo piekļuvi pakalpojumiem, palīdzībai un aizsardzībai;
33. uzsver, ka, lai iedrošinātu cilvēku tirdzniecības upurus ziņot iestādēm par šiem noziedzīgajiem nodarījumiem un tādējādi uzlabotu cietušo agrīnu apzināšanu, ir jāgroza tiesību akti, lai atzītu cilvēku tirdzniecības upurus kā tiesību subjektus likuma priekšā; uzskata, ka būtu jānodrošina cilvēku tirdzniecības upuriem tiesības saņemt palīdzību un aizsardzību; uzsver nepieciešamību piešķirt lielākas pilnvaras sociālajiem darbiniekiem, medicīnas darbiniekiem un imigrācijas dienestiem noteikt, kas ir cilvēku tirdzniecība un kam jāsniedz palīdzība un aizsardzība saskaņā ar tiesību aktiem;
34. prasa labāk īstenot Direktīvas 2011/36/ES 8. pantu un uzraudzīt tā izpildi, lai cilvēku tirdzniecībā cietušie netiktu kriminālvajāti un lai viņiem nepiemērotu sankcijas vai sodus, un uzsver, ka tas ietver sankciju vai sodu nepiemērošanu personām, kas ar varu iesaistītas prostitūcijā un kas nelikumīgi ieceļojušas vai uzturas tranzīta un galamērķa valstī.
35. ar bažām norāda uz dažu cilvēku tirdzniecībā cietušo liecībām, ka viņi tiek arestēti un deportēti tā vietā, lai nodrošinātu viņu tiesības kā cietušajiem un palīdzētu tās īstenot un saņemt vajadzīgo palīdzību saskaņā ar Direktīvu 2004/81/EK;
36. aicina Komisiju izstrādāt pamatnostādnes, balstoties uz labāko praksi, lai visās ES tiesībaizsardzības iestādēs attīstītu un integrētu zināšanas par dzimumu līdztiesību;
37. aicina dalībvalstis ciešāk sadarboties, lai izstrādātu pamatnostādnes cilvēku tirdzniecībā cietušo personu identificēšanai, kuras konsulāriem dienestiem un robežsargiem palīdzētu veikt šo uzdevumu;
38. uzsver, ka ir svarīgi īstenot pieeju “sekot naudai”, jo tā ir galvenā stratēģija tādu organizēto noziedzības tīklu izmeklēšanai un kriminālvajāšanai, kuri gūst labumu no

cilvēku tirdzniecības, un aicina Eiropolu un *Eurojust* nostiprināt savu veiktspēju cilvēku tirdzniecības apkarošanā; prasa dalībvalstīm cieši sadarboties gan ar Eiropolu, gan savstarpēji, lai izmeklētu cilvēku tirdzniecības gadījumu finansiālos un noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas aspektus; uzsver, ka dalībvalstīm būtu jānostiprina sadarbība, lai iesaldētu un konfiscētu to personu aktīvus, kuras iesaistītas cilvēku tirdzniecībā, jo tas varētu būt efektīvs līdzeklis, ar ko cilvēku tirdzniecību no biznesa “zems risks—liela peļņa” padarītu par biznesu “augsts risks—maza peļņa”; šajā kontekstā aicina dalībvalstis efektīvāk izmantot visus pašreiz pieejamos instrumentus, tādus kā tiesas spriedumu savstarpēju atzīšanu, kopējas izmeklēšanas grupas un Eiropas izmeklēšanas rīkojums; uzskata, ka cilvēku tirdzniecības noziegumos apsūdzētajām personām konfiscētie aktīvi būtu jāizmanto cilvēku tirdzniecībā cietušo atbalstam un kompensēšanai; turklāt norāda, ka no cilvēku tirdzniecībā un izmantošanā gūtajiem milzu līdzekļiem tiek finansēti citi smagi noziegumi;

39. aicina Tieslietu un iekšlietu (TI) aģentūras, piemēram, *Eurojust*, Eiropolu, Pamattiesību aģentūru, *Frontex*, *CEPOL* un Eiropas Patvēruma atbalsta biroju (*EASO*) izstrādāt ilgtspējīgu programmu, lai uzlabotu dzimumu līdzsvaru lēmumu pieņemšanā, kas attiecas uz cilvēku tirdzniecību; prasa sniegt datus par dzimumu sadalījumu to valdēs un personāla vidū, kam sekotu apspriedes ar dalībvalstīm par ieguvumiem no vienlīdzīgas darbā pieņemšanas un amatā paaugstināšanas tiesībaizsardzības un robežu aizsardzības iestādēs; tāpat aicina, lai tiktu aktivizētas programmas, piemēram, Eiropola „*Female Factor*”, visās tajās TI aģentūrās, kurās ir vislielākais vīriešu pārsvars, ar periodisku, nevis atsevišķu rīcību;
40. atgādina, ka praktizējošā personāla un amatpersonu apmācība ir būtisks priekšnoteikums tam, lai varētu agrīni identificēt potenciālo cietušo un novērst noziegumu; tādēļ aicina dalībvalstis pilnībā piemērot Direktīvas 2011/36/ES 18. panta 3. punktu un dalīties ar labāko praksi, jo īpaši, ņemot vērā dzimumu līdztiesības aspektu, veidojot apmācību programmas personām, kas, pildot amata pienākumus, nonāk saskarē ar cilvēku tirdzniecībā cietušajiem, tostarp programmas policijas darbiniekiem un citu drošības spēku, robežsardzes darbiniekiem, tiesnešiem, miertiesnešiem, juristiem un citiem tiesu iestāžu darbiniekiem, ierindas medicīnas darbiniekiem, sociālajiem darbiniekiem un psihologiem konsultantiem; uzsver, ka apmācībās būtu jāiekļauj izpratnes attīstīšana par uz dzimumu balstītu vardarbību un izmantošanu, upuru atpazīšana, oficiālais identificēšanas process un atbilstoša palīdzība upuriem, ņemot vērā dzimumu aspektu;
41. aicina detalizētāk izstrādāt un izplatīt informētības palielināšanas publikācijas, kuru mērķis ir uzlabot noteiktu profesiju pārstāvju zināšanas, piemēram, „Rokasgrāmatu konsulārajiem un diplomātiskajiem darbiniekiem par atbalsta sniegšanu un palīdzēšanu cilvēku tirdzniecībā cietušajiem”¹;
42. atzīst, ka ir svarīgi izveidot ilgtermiņa attiecības starp tiesībaizsardzības iestādēm, pakalpojumu sniedzējiem, dažādajām ieinteresētajām personām un cietušajiem, lai radītu uzticību un iejūtīgi nodrošinātu, ka tiek ievērotas cietušo vajadzības; uzsver, ka atbalsta organizācijām ir nepieciešams pietiekams projektu finansējums, un pauž bažas par to, ka daudzas organizācijas, jo īpaši sieviešu organizācijas, ir nonākušas grūtībās finansējuma samazinājuma dēļ;

¹ https://ec.europa.eu/anti-trafficking/publications/handbook-consular-and-diplomatic-staff-how-assist-and-protect-victims-human-trafficking_en.

43. uzsver, ka Komisijas un dalībvalstu finansējums būtu mērķtiecīgi jāpiešķir labākajam pakalpojumam, balstoties uz cietušo vajadzībām, tostarp dzimumiem un bērniem raksturīgajām prasībām, sniedzēja prasmi un jomu, kādā sniedzējs iesaistās plašā un ilgtermiņa palīdzībā un aprūpē;
44. aicina dalībvalstis savās iniciatīvās aktīvi iekļaut sociālos partnerus, privāto sektoru, arodbiedrības un pilsonisko sabiedrību, jo īpaši NVO, kas savā darbā apkaro cilvēku tirdzniecību un sniedz palīdzību upuriem, lai novērstu cilvēku tirdzniecību, jo īpaši darbaspēka ekspluatācijas jomā, tostarp identificējot cietušos un veicot informētības palielināšanas pasākumus;
45. norāda, ka, lai arī bērnu seksuālā izmantošana ir nelikumīga visās dalībvalstīs, bērnu tirdzniecība seksuālās izmantošanas nolūkos nav novērsta; mudina visas dalībvalstis pilnībā īstenot Direktīvu 2011/92/ES par seksuālas vardarbības pret bērniem, bērnu seksuālas izmantošanas un bērnu pornogrāfijas apkarošanu un palielināt savu policijas un tiesu iestāžu sadarbību, lai novērstu un apkarotu bērnu seksuālu izmantošanu; aicina Komisiju sadarbībā ar dalībvalstīm izpētīt, kā pieprasījums pēc seksuāliem pakalpojumiem veicina cilvēku tirdzniecību, tostarp bērnu tirdzniecību, un kā vislabāk samazināt pieprasījumu; šajā ziņā atgādina par dalībvalstu pienākumu īpašu uzmanību pievērst cilvēku tirdzniecībā cietušiem bērniem, tostarp nepavadītiem nepilngadīgajiem no trešām valstīm, un kriminālprocesā sniegt īpašu aizsardzību bērniem, paturot prātā, ka prioritāte vienmēr ir piešķirama bērna interesēm;
46. norāda, ka datu vākšana par bērnu tirdzniecību būtu jābalsta uz vienotu šīs noziedzīgās parādības definīciju; norāda arī, ka dažas dalībvalstis uzskata bērnu tirdzniecību par atsevišķu ekspluatācijas veidu, bet citas iekļauj cietušos bērnus kopā ar pieaugušajiem, tādējādi mazinot iespēju izveidot visaptverošu izmeklēšanas ainu un noteikt labākos izmeklēšanas pasākumus ES līmenī;
47. uzsver, ka saskaņā ar Direktīvas 23. panta 2. punktu Komisijai 2016. gadā ir jāsniedz ziņojums, izvērtējot spēkā esošo valstu tiesību aktu ietekmi uz kriminālatbildības piemērošanu par apzinātu cilvēku tirdzniecības upura pakalpojumu izmantošanu, un ka nepieciešams veikt turpmākus pasākumus; uzsver, ka Komisijai nebūtu jāpaļaujas vienīgi uz dalībvalsts ziņošanu, bet arī būtu jāizvērtē atbilstība, sadarbojoties ar pilsonisko sabiedrību un citām attiecīgām struktūrām, piemēram, valsts iestāžu apvienību (*GRETA*) un valstu ziņojumiem, ko sagatavo EDSO Īpašais pārstāvis cilvēku tirdzniecības apkarošanas jautājumos un ANO Īpašais referents jautājumos par cilvēku tirdzniecību un mūsdienu verdzības izpausmēm;
48. norāda, ka dalībvalstīm trūkst kopējas izpratnes par to, kas ir pieprasījums pēc ekspluatācijas, un aicina Komisiju un dalībvalstis ierosināt pamatnostādnes par klienta sodīšanu, kas balstās uz Ziemeļvalstīs iedibināto kārtību, vienlaikus palielinot informētību par visu veidu cilvēku tirdzniecību, jo īpaši seksuālo izmantošanu, un padarot redzamus citus ekspluatācijas veidus, piemēram, mājkalpību;
49. norāda, ka noteiktu iedzīvotāju grupu pieaugoša neaizsargātība pakļauj viņus īpašam riskam kļūt par cilvēku tirdzniecības upuriem; tomēr pauž nožēlu par to, ka cilvēku tirdzniecība notiek sakarā ar augsto pieprasījumu pēc produktiem un pakalpojumiem, kas rodas, izmantojot cilvēkus, kas ir ļoti ienesīgs organizētās noziedzības veids;
50. uzsver datus, kas apstiprina atturošo ietekmi, kāda ir faktam, ka Zviedrijā seksuāla rakstura pakalpojumu sniegšana tika noteikta kā krimināli sodāma; uzsver šā

regulējuma modeļa normatīvo iedarbību un tā potenciālu izmainīt sabiedrības attieksmi, lai samazinātu vispārējo pieprasījumu pēc cilvēku tirdzniecības upuru pakalpojumiem;

51. aicina dalībvalstis pilnībā īstenot direktīvas 18. panta 4. punktu un izstrādāt īpašas stratēģijas, kuru mērķis ir samazināt pieprasījumu pēc cilvēku tirdzniecības seksuālās izmantošanas nolūkos, piemēram, pārtraukšanas programmas un shēmas, lai sniegtu iespējas prostitūcijā iesaistītām personām un aizsargātu to tiesības, un samazinātu to neaizsargātību pret izmantošanu, un kampaņas, kurās attur no pieprasījuma pēc cilvēku tirdzniecībai pakļauto personu seksuāliem pakalpojumiem, un vienlaikus arī norāda, ka prostitūcijas regulējums ir dalībvalstu kompetencē; aicina Komisiju turpināt izpētīt jebkādu saistību starp pieprasījumu pēc seksuāliem pakalpojumiem un cilvēku tirdzniecību; uzskata, ka pieprasījumu var samazināt ar tiesību aktu palīdzību, kas nobīda kriminālo atbildību uz personām, kuras pērk cilvēku tirdzniecībai pakļauto personu seksuālos pakalpojumus, nevis uz personām, kas tos pārdod;
52. prasa ES pievērst uzmanību jaunajiem cilvēku tirdzniecības un izmantošanas veidiem un padarīt tos redzamus, tostarp attiecībā uz izmantošanu reproduktīviem mērķiem un jaundzimušo tirdzniecību;
53. ar bažām norāda, ka ļoti maz dalībvalstu ir skaidri definējušas pieprasījuma mazināšanas programmas un ka kopumā tās ir vērstas uz cilvēku tirdzniecību seksuālās izmantošanas nolūkos; aicina dalībvalstis izstrādāt pieprasījuma mazināšanas programmas visu veidu cilvēku tirdzniecībai;
54. norāda, ka viltus laulības var tikt kvalificētas kā cilvēku tirdzniecība pie noteiktiem apstākļiem, ja pastāv piespiedu izmantošanas elements, un ka pastāv lielāka iespēja, ka par upuriem kļūst sievietes un meitenes;
55. uzsver, ka centieni uzlabot dzimumu līdztiesību palīdz novērst cilvēku tirdzniecību un tajos būtu jāiekļauj stratēģijas, kurās sievietēm un meitenēm tiek nodrošināta izglītība un iespējas, lai stiprinātu viņu vietu sabiedrībā un padarītu viņas mazāk neaizsargātas pret cilvēku tirdzniecību; aicina dalībvalstis veikt proaktīvākus preventīvos pasākumus, piemēram, informatīvas un izpratnes vairošanas kampaņas, apmācību, kas paredzēta īpaši vīriešiem, mērķtiecīgus darbseminārus neaizsargātām grupām un izglītības pasākumus skolās, tostarp veicinot vienlīdzību, apkarojot seksisma stereotipus un ar dzimumu saistītu vardarbību, jo vienlīdzīgai attieksmei vajadzētu būt visas sabiedrības mērķim;
56. uzsver, ka informētības palielināšanas shēmas efektīvi izglīto patērētājus, aicinot tos izvēlēties tādu korporāciju produktus, kuru piegādes ķēdē nav iesaistīta verdzība, taču norāda, ka ar to vien nepietiek, lai samazinātu pieprasījumu pēc cilvēku tirdzniecības;
57. norāda, ka Direktīvā 2009/52/EK jau ir noteikts, ka ir nelikumīgi, ja darba devēji izmanto tādu trešo valstu valstspiederīgo darbu vai pakalpojumus, kuriem ES nav likumīgas uzturēšanās atļaujas, ja ir zināms, ka tie ir cilvēku tirdzniecības upuri; atzīst, ka šajā regulējumā nav iekļauti tādi cilvēku tirdzniecības upuri, kuri ir ES pilsoņi; aicina dalībvalstis nodrošināt, ka to nacionālajos tiesību aktos ES pilsoņi, kas ir cilvēku tirdzniecības upuri, tiek aizsargāti no darbaspēka ekspluatācijas un ka tiek piemērotas attiecīgas sankcijas;
58. atgādina, ka saskaņā ar Eiropola datiem pēc ierašanās ES 2015. gadā ir pazuduši ap 10 000 nepavadītu bērnu un ka šie bērni varētu būt cilvēku tirdzniecības upuri un

pakļauti visu veidu ekspluatācijai un ļaunprātīgai izmantošanai; aicina dalībvalstis pilnībā īstenot patvēruma tiesību aktu paketi un reģistrēt bērnus, kad tie ierodas, lai nodrošinātu to iekļaušanu bērnu aizsardzības sistēmās; aicina dalībvalstis uzlabot informācijas apmaiņu, lai Eiropā labāk aizsargātu bērnus migrantus;

59. pauž bažas par to, ka trūkst datu par romu sievietēm un bērniem, kas pakļauti riskam kļūt par cilvēku tirdzniecības objektu piespiedu darbam vai pakalpojumiem, kas ietver sevī ubagošanu; aicina Komisiju sniegt datus par romu sievietēm un bērniem, kas atzīti par cilvēku tirdzniecības upuriem, — cik daudzi ir saņēmuši cietušā palīdzību un kurās valstīs;
60. uzsver, ka piespiedu laulības var uzskatīt par cilvēku tirdzniecības veidu, ja tās satur cietušā izmantošanas elementu, un aicina visas dalībvalstis ņemt vērā šo aspektu; uzsver, ka izmantošana var būt seksuāla (izvarošana laulībā, piespiedu prostitūcija vai pornogrāfija) vai ekonomiska (piespiedu darbs vai ubagošana) un ka piespiedu laulības var būt cilvēku tirdzniecības galamērķis (cietušā pārdošana laulātajam vai laulības piespiedu noslēgšana); uzsver, ka iestādēm ir sarežģīti konstatēt šāda veida tirdzniecību, jo tā notiek privāti; aicina dalībvalstis sniegt piemērotus patversmes pakalpojumus cilvēku tirdzniecībā cietušajiem; aicina Komisiju stiprināt paraugprakses apmaiņu šajā jomā;
61. pauž bažas par to, ka pieaug tāda parādība kā cenšanās iegūt uzticību seksuālos nolūkos; atgādina, ka cietušie bieži vien atrodas emocionālas atkarības stāvoklī, kas apgrūtina izmeklēšanas darbu, jo šādas personas ir sarežģītāk identificēt kā cilvēku tirdzniecībā cietušos un tās bieži atsakās liecināt pret saviem izmantotājiem; aicina Komisiju stiprināt paraugprakses apmaiņu šajā jomā; aicina dalībvalstis sagādāt īpašas patversmes šiem cietušajiem un nodrošināt, ka tiesībaizsardzības un tiesu iestādes atzīst viņu cietušā statusu, jo īpaši gadījumos, kad attiecīgās personas ir nepilngadīgas, lai novērstu viņu stigmatizāciju “sliktas uzvedības” dēļ;

Cietušajiem sniegtās palīdzības, atbalsta un aizsardzības dzimumu dimensija

62. pauž bažas par to, ka ne visi cietušie var viegli piekļūt pakalpojumiem vai zina par tiem; uzsver, ka saistībā ar piekļuvi šiem pakalpojumiem nedrīkst pastāvēt diskriminācija;
63. norāda, ka cilvēku tirdzniecībā cietušajiem ir nepieciešami specializēti pakalpojumi, tostarp droša īstermiņa un ilgtermiņa izmitināšana, liecinieku aizsardzības shēmas, veselības aprūpe un konsultācijas, rakstveida un mutiskās tulkošanas pakalpojumi, tiesiskā aizsardzība, kompensācija, piekļuve izglītībai un apmācībai, tostarp viņu dzīvesvietas valsts valodas mācīšana, iekārtošana darbā un (atkārtota) integrācija, mediācija ģimenes lietās, kā arī palīdzība attiecībā uz pārmitināšanu, un ka šie pakalpojumi būtu jāpielāgo katram gadījumam atsevišķi, īpašu uzmanību pievēršot dzimumu aspektam;
64. uzsver, ka cilvēku tirdzniecības dzimumu dimensija satur pienākumu dalībvalstīm to uzskatīt par veidu, kādā tiek īstenota vardarbība pret sievietēm un meitenēm; uzsver, ka lielāka vērība jāvelta izmantošanas dinamikai un ar to saistītajam ilgtermiņa emocionālajam un psiholoģiskajam kaitējumam; prasa Komisijai sagatavot Eiropas stratēģiju ar dzimumu saistītas vardarbības apkarošanai, kas saturētu tiesību akta priekšlikumu par vardarbību pret sievietēm, iekļaujot cilvēku tirdzniecību;
65. uzsver, ka daudzi valdības dienesti un pilsoniskā sabiedrība ir paveikuši labu darbu,

atklājot cilvēku tirdzniecības upurus un cietušajiem sniedzot palīdzību un atbalstu, kaut arī šis darbs netiek konsekventi veikts visās dalībvalstīs vai saistībā ar dažādiem cilvēku tirdzniecības veidiem;

66. uzsver nepieciešamību nodrošināt atbilstošu finansējumu neatkarīgām NVO un dzimumiem specializētiem patvērumiem, lai atbilstoši apmierinātu vajadzības visos etapos upura ceļā uz galamērķa valstīm un profilaktiski strādātu attiecīgajās izcelsmes, tranzīta un galamērķa valstīs;
67. aicina dalībvalstis ieviest uzticības tālruņu līnijas, pa kurām cilvēku tirdzniecībā un izmantošanā cietušie varētu prasīt palīdzību un padomu; norāda, ka šādas uzticības tālruņu līnijas ir izrādījušās ļoti sekmīgs risinājums citu problēmu jomā, tādu kā radikalizācija un bērnu nolaupīšana;
68. mudina dalībvalstis nodrošināt, ka cilvēku tirdzniecībā cietušajiem tiek sniegti dzimumam pielāgoti pakalpojumi, kas atbilst viņu vajadzībām, atzīstot visa veida vajadzības, kas var būt specifiskas tam cilvēku tirdzniecības veidam, kam viņi ir bijuši pakļauti; uzsver — lai arī lielākā daļa cietušo ir sievietes un meitenes, vajadzētu sniegt specializētus pakalpojumus visu dzimumu cietušajiem;
69. uzsver, ka daudzas seksuāli izmantotās personas tiek sazāļotas, lai viņas noturētu fiziskas un psiholoģiskas atkarības stāvoklī; tāpēc aicina dalībvalstis noteikt īpašas atbalsta programmas šādiem cietušajiem un cilvēku tirdzniecības lietu kriminālprocesā sazāļošanu atzīt par vainu pastiprinošu apstākli;
70. uzsver, ka ar seksuālo orientāciju vai dzimumidentitāti saistīto diskriminācijas veidu kumulatīvās sekas padara LGBTI personas īpaši neaizsargātas pret cilvēku tirdzniecību; aicina dalībvalstis reaģēt uz cietušo LGBTI personu īpašajām vajadzībām; aicina Komisiju veicināt paraugprakses apmaiņu šajā jomā;
71. uzsver, ka ir svarīgi, lai visas dalībvalstis sistemātiski atzītu tiesības uz drošiem abortu pakalpojumiem cilvēku tirdzniecības sievietes dzimuma upuriem, kuru grūtniecība iestājusies viņu izmantošanas rezultātā;
72. uzskata, ka Direktīvas 2011/36/ES 11. panta 5. punkts būtu jāpaplašina, lai iekļautu atbalstu, kas paredzēts turpmākai integrācijai (valodas apguvei, iepazīstināšanai ar kultūru un kopienu u. c.), ja cietušā situācija ir tāda, kurā var pieteikties uzturēšanās atļaujas saņemšanai;
73. aicina dalībvalstis nodrošināt, ka tiem ES un trešo valstu valstspiederīgajiem, kuri ir cilvēku tirdzniecības upuri, pienākas uzturēšanās atļaujas;
74. norāda, ka likumīgas uzturēšanās atļaujas neesamība nenozīmē, ka persona nevar būt cilvēku tirdzniecības upuris, un tādēļ šādiem upuriem būtu jānodrošina tādas pašas tiesības kā citiem; aicina dalībvalstis neapvienot migrācijas un cilvēku tirdzniecības jautājumus, uzsverot beznosacījumu palīdzības sniegšanas principu, kas ir noteikts direktīvā;
75. aicina visas dalībvalstis efektīvi garantēt upuru tiesības un aicina analizēt Direktīvas 2011/36/ES īstenošanu, ņemot vērā Direktīvas 2012/29/ES noteikumus; aicina dalībvalstis sniegt bezmaksas juridisko palīdzību, tostarp tiesisko palīdzību un pārstāvību, psiholoģisko un medicīnisko atbalstu un informāciju par tiesībām uz palīdzību un veselības aprūpi, tostarp tiesībām uz abortu seksuālas izmantošanas

upuriem, visām personām, kas sevi identificē kā cilvēku tirdzniecības upurus vai kas atbilst pietiekamam skaitam identifikācijas kritēriju, un palīdzēt tām īstenot savas tiesības, saņemt kompensāciju un/vai tiesisko aizsardzību; uzsver, ka pašidentifikācijai nevajadzētu būt vienīgajai prasībai, lai varētu piekļūt upuru tiesībām un pakalpojumiem;

76. aicina dalībvalstis nodrošināt, ka cilvēku tirdzniecībā cietušajiem ir pieejama juridiskā palīdzība ne tikai saistībā ar kriminālprocesu, bet arī saistībā ar jebkuru civillietu un darba tiesību vai imigrācijas/patvēruma procedūru, kurā tie iesaistīti;
77. aicina dalībvalstis, lemjot par cietušo atbalsta ierobežojumiem, atzīt, ka pēc kaitējuma, ko cilvēku tirdzniecībā cietušajam nodara seksuālā izmantošana, ir nepieciešams ilgāks laiks, lai atgrieztos normālā dzīvē, nekā pēc citu veidu cilvēku tirdzniecības; prasa paplašināt aizsardzības pasākumus, kas tiek piedāvāti cilvēku tirdzniecībā cietušajiem, kuri ir bijuši pakļauti seksuālai izmantošanai, lai līdz minimumam mazinātu kaitējumu, novērstu atkārtotu nonākšanu cilvēku tirdzniecībā un sekundāro viktimizāciju un ikvienā gadījumā apmierinātu individuālās vajadzības;

Direktīvas īstenošanā veikto dzimumam pielāgoto pasākumu novērtējums

78. uzsver, ka jebkāds pienākums cietušajiem piedalīties cilvēku tirgotāju saukšanā pie kriminālatbildības var būt kaitējošs; uzsver, ka, īstenojot uz cilvēktiesībām vērstu pieeju, šādam pienākumam nevajadzētu būt nosacījumam, lai varētu piekļūt pakalpojumiem;
79. uzsver, ka visi cilvēku tirdzniecībā cietušie būtu sistemātiski jāinformē par iespēju izmantot atlabšanas un pārdomu periodu un viņiem būtu efektīvi jānodrošina šāds periods; pauž nožēlu, ka dažās dalībvalstīs šīs tiesības ir transponētas tikai migrācijas tiesību aktos un tādēļ attiecas nevis uz visiem cilvēku tirdzniecības upuriem, bet gan tikai uz tiem, kuri atrodas nelikumīgā situācijā; atgādina, ka šīs tiesības ir jāpiešķir visiem cilvēku tirdzniecības upuriem;
80. atgādina, ka saskaņā ar Direktīvu 2004/81/EK dalībvalstīm ir pienākums atvēlēt atlabšanas un pārdomu periodu cilvēku tirdzniecības upuriem; aicina, lai dalībvalstis, nosakot šāda perioda ilgumu, ņemtu vērā Eiropas Padomes Konvencijas par cīņu pret cilvēku tirdzniecību 13. pantu un pagarinātu minimālo 30 dienu atgūšanās un pārdomu periodu, kas iekļauts šajā konvencijā, attiecībā uz upuriem, kas tikuši pārdoti seksuālas izmantošanas mērķiem, ņemot vērā, kādu būtisku un ilgstošu kaitējumu ir nodarījusi šāda veida vardarbība;
81. norāda, ka pašreizējā ES stratēģija cilvēku tirdzniecības apkarošanai noslēdzas 2016. gadā, un aicina Komisiju izvērtēt pašreizējo stratēģiju un ieviest jaunu stratēģiju, kurā būtu ievērota uz cilvēktiesībām balstīta pieeja, uzmanības centrā liekot cietušos, kurā iekļauta skaidra dzimumu dimensija un ar to saistīti konkrēti pasākumi, kura atbilstoši un efektīvi pievēršas profilaksei un turpina īstenot atturošu iedarbību uz pieprasījumu, kas veicina visa veida cilvēku tirdzniecību; prasa šo stratēģiju integrēt citās politikas jomās un saskaņot ar tām, lai nodrošinātu cilvēku tirdzniecības apkarošanas pasākumu efektīvu īstenošanu, tostarp arī attiecībā uz drošību, dzimumu līdztiesību, migrāciju, kiberdrošību un tiesībaizsardzību;
82. atzinīgi vērtē tās dalībvalstis, kas ir izveidojušas efektīvus valsts ziņošanas mehānismus un iecēlušas valsts ziņotājus, un aicina tās nodrošināt, ka šiem pasākumiem tiek piešķirti pietiekami resursi un neatkarība, lai šos uzdevumus varētu izpildīt pēc iespējas labāk;

83. aicina dalībvalstis nolūkā izvērtēt savas stratēģijas un darbības un uzlabot centienus cilvēku tirdzniecības apkarošanai iecelt neatkarīgu valsts ziņotāju ar juridiskām tiesībām uzstāties valsts parlamentā un sniegt ieteikumus par to, kā apkarot cilvēku tirdzniecību;
84. prasa dalībvalstīm savākt detalizētākus un aktuālākus datus, apkopojot uzticamu statistikas informāciju, kas iegūta no visiem galvenajiem dalībniekiem, un nodrošinot, ka dati ir viendabīgi un tiek sadalīti pēc dzimumam, vecuma, izmantošanas veida (norādot cilvēku tirdzniecības veida apakšgrupu), izcelsmes valsts un galamērķa valsts, kā arī iekļaut iekšējā cilvēku tirdzniecībā nonākušas personas, lai labāk atklātu potenciālus upurus un novērstu noziegumu; aicina dalībvalstis palielināt datu apmaiņu, lai varētu labāk novērtēt cilvēku tirdzniecības dzimumu dimensiju un jaunākās tendences un efektīvāk cīnīties pret cilvēku tirdzniecību; aicina dalībvalstis nodrošināt, ka valstu ziņotājiem ir lielāka nozīme datu vākšanas iniciatīvu koordinēšanā, cieši sadarbojoties ar attiecīgajām pilsoniskās sabiedrības organizācijām, kas ir aktīvas šajā jomā;
85. norāda, ka, lai arī direktīvā cilvēku tirdzniecība ir skaidri definēta, dalībvalstu tiesību aktos ir pieņemtas vairākas atšķirīgas definīcijas; aicina Komisiju veikt par to pētījumu un ziņot, kā šīs definīciju atšķirības praktiski ietekmē direktīvas piemērošanu; uzsver, ka ir svarīga nozīme konceptuālai skaidrībai, lai novērstu apvienošanu ar citiem radniecīgiem, bet atsevišķiem jautājumiem;
86. norāda, ka ieinteresētās personas kopumā apstiprina, ka lielākā daļa cilvēku tirdzniecības upuru paliek neatklāta; atzīst, ka savā ziņā nav tikusi pievērsta pienācīga uzmanība cilvēku tirdzniecībai ar noteiktām neizsargātām grupām, piemēram jaunieši (bezpajumtnieki), bērni, personas ar īpašām vajadzībām un LGBTI personas; uzsver, ka ir būtiski uzlabot datu vākšanu, lai uzlabotu upuru atklāšanas centienus attiecībā uz šīm grupām, un izstrādāt labu praksi rīcībā ar šo upuru specifiskajām vajadzībām;
87. uzsver, ka, lai uzlabotu centienus apkarot cilvēku tirdzniecību Eiropas Savienībā, ES iestādēm ir rūpīgi jāizvērtē ES tiesību aktu īstenošana dalībvalstīs un vajadzības gadījumā jāveic tālāki leģislatīvi vai citi pasākumi;
88. aicina Komisiju izstrādāt standartizētas datu vākšanas, tostarp — datu aizsardzības — pamatnostādnes, kas jāievēro attiecīgajām iestādēm, piemēram, tiesībaizsardzības iestādēm, robežu un imigrācijas dienestiem, sociālajiem dienestiem, vietējām iestādēm, cietumiem, NVO un citām iesaistītajām struktūrām;
89. aicina Komisiju nodrošināt, ka Eiropas programmā migrācijas jomā (COM(2015)0240) tiek piešķirta nozīmīgāka prioritāte cīņai pret cilvēku tirdzniecību, lai cietušie varētu vieglāk iesaistīties cilvēku tirdzniecības veicēju kriminālvajāšanā;
90. aicina Komisiju pievērsties jautājumam par pašnodarbinātības ļaunprātīgu izmantošanu migrantu darbaspēka nodarbināšanā dažās ES dalībvalstīs, lai izvairītos no vietējiem darba standartiem un nodarbinātības noteikumiem, atzīstot, ka pašnodarbinātība tiek bieži izmantota migrantu darbaspēka sfērās, kurās ir vislielākā cilvēku tirdzniecības iespējamība;
91. prasa ES un dalībvalstīm nostiprināt reģionālo sadarbību saistībā ar cilvēku tirdzniecības problēmu zināmajos maršrutos, piemēram, no Austrumiem uz ES, izmantojot stabilitātes instrumentu un prasot kandidātvalstīm ievērot to pašreizējās saistības;

92. prasa ES ar *Eurostat* starpniecību noteikt no cilvēku tirdzniecības cietušo reģistrēto vai kā citādi uzskaitīto personu skaitu saskaņā ar vispārējo paraugu, kādu izmanto tādas organizācijas kā Starptautiskā Migrācijas organizācija (*IOM*), ANO Narkotiku un noziedzības novēršanas birojs (*UNODC*) un Starptautiskā Darba organizācija (*SDO*);
 93. aicina dalībvalstis cilvēku tirdzniecības apkarošanas direktīvās iekļaut neizraidīšanas principu, kā to paredz ANO Protokols par cilvēku tirdzniecības apkarošanu un Eiropas Padomes Konvencija par cīņu pret cilvēku tirdzniecību, kā arī valstu saistības saskaņā ar starptautiskajām bēgļu tiesībām un starptautiskajām cilvēktiesībām;
 94. mudina ES un dalībvalstis izpētīt jaunākās cilvēku tirdzniecības tendences un veidus, tostarp pašreizējās migrācijas krīzes iespējamo ietekmi uz cilvēku tirdzniecību, lai adekvāti un mērķorientēti reaģētu uz jaunākajām tendencēm;
 95. prasa Komisijai gaidāmajā ziņojumā par Direktīvas 2011/36/ES īstenošanu analizēt saiknes starp dažādajiem cilvēku tirdzniecības veidiem un maršrutiem starp tiem, jo cietušie tiek bieži izmantoti vienlaicīgi dažādos veidos vai pāriet no viena cilvēku tirdzniecības veida uz citu; un veicināt pastāvīgu izpēti par cilvēku tirdzniecības galvenajiem cēloņiem un to ietekmi uz dzimumu vienlīdzību;
 96. aicina Komisiju izvērtēt, vai ir jāpārskata plānotās Eiropas Prokuratūras pilnvaras, lai pēc šādas iestādes izveidošanas tās kompetencē iekļautu cilvēku tirdzniecības apkarošanu;
 97. aicina Eiropas Komisiju mudināt dalībvalstis ratificēt Stambulas konvenciju, jo tā ir efektīvs instruments, lai novērstu un apkarotu vardarbību pret sievietēm, tostarp cilvēku tirdzniecību, un sniegtu upuriem aizsardzību un palīdzību;
- o
- o o
98. uzdod priekšsēdētājam šo rezolūciju nosūtīt Padomei, Komisijai un dalībvalstu valdībām.